

II

(Meddelelser)

INTERINSTITUTIONELLE AFTALER

Ikkebindende kriterier for anvendelsen af artikel 290 og 291 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde — 18. juni 2019

(2019/C 223/01)

EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION OG EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen (»de tre institutioner«) indgik den 13. april 2016 den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning ⁽¹⁾ (»aftalen«).
- (2) De tre institutioner understregede i aftalens punkt 26 den vigtige rolle, som gennemførelsesretsakter og delegerede retsakter spiller i EU-retten, og at de, når de anvendes på en effektiv og gennemsigtig måde og i berettigede tilfælde, hører til blandt værktøjerne til bedre lovgivning og bidrager til enkel og tidssvarende lovgivning og effektiv og hurtig gennemførelse heraf.
- (3) De tre institutioner havde til hensigt i aftalens punkt 28 at supplere den fælles forståelse om delegerede retsakter knyttet som bilag til aftalen med fastlæggelse af ikkebindende kriterier for anvendelse af artikel 290 og 291 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).
- (4) Gennemførelsen af disse kriterier kan gøres til genstand for årlige drøftelser på både politisk og teknisk niveau som led i den generelle overvågning af gennemførelsen af aftalen, jf. aftalens punkt 50.
- (5) Selv om det i artikel 291, stk. 2, i TEUF er fastsat, at disse retsakter i tilfælde, hvor ensartede betingelser for gennemførelse af Unionens juridisk bindende retsakter er nødvendige, tildeler Kommissionen eller — i specifikke behørigt begrundede tilfælde samt i de tilfælde, der er fastsat i artikel 24 og 26 i traktaten om Den Europæiske Union — Rådet gennemførelsesbeføjelser, så er formålet med de ikkebindende kriterier at afgrænse delegerede retsakter i forhold til gennemførelsesretsakter og ikke at afgrænse de institutioner, som har fået tildelt gennemførelsesbeføjelser i forhold til hinanden. Disse ikkebindende kriterier er ikke udformet med henblik på at definere eller begrænse de betingelser, på hvilke en institution udøver de beføjelser, den har fået tildelt i overensstemmelse med den relevante EU-ret, herunder basisretsakten.
- (6) Den Europæiske Unions Domstol har allerede ved flere lejligheder behandlet specifikke spørgsmål, der er relevante for anvendelsen af artikel 290 og 291 i TEUF ⁽²⁾. Denne retspraksis kan udvikle sig yderligere i fremtiden. Der kan være behov for at evaluere de ikkebindende kriterier i lyset af udviklingen i retspraksis, hvis det er relevant —

⁽¹⁾ Interinstitutionel aftale mellem Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen af 13. april 2016 om bedre lovgivning (EUT L 123 af 12.5.2016, s. 1).

⁽²⁾ Bl.a.: Domstolens dom af 18. marts 2014, Europa-Kommissionen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (kendt som »biocid-sagen«), C-427/12, ECLI:EU:C:2014:170; Domstolens dom af 17. marts 2016, Europa-Parlamentet mod Europa-Kommissionen (kendt som »Connecting Europe Facility/CEF-sagen«), C-286/14, ECLI:EU:C:2016:183; Domstolens dom af 16. juli 2015, Europa-Kommissionen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (kendt som »sagen om visumgensidighedsmekanismen«), C-88/14, ECLI:EU:C:2015:499.

VEDTAGET FØLGENDE:

I. GENERELLE PRINCIPPER

1. Disse ikkebindende kriterier vejleder de tre institutioner om, hvorvidt tildeling af beføjelser i lovgivningsmæssige retsakter bør have karakter af en delegeret retsakt eller en gennemførelsesretsakt, og beføjelser bør således tildeles i henhold til artikel 290 i TEUF i tilfælde af vedtagelse af en delegeret retsakt eller artikel 291 i TEUF i tilfælde af vedtagelse af en gennemførelsesretsakt.
2. I hvert tilfælde skal arten af den påtænkte retsakt fastsættes under hensyntagen til både den påtænkte og den lovgivningsmæssige retsakts formål, indhold og kontekst.
3. Det henhører under lovgiverens kompetence at beslutte, om og i hvilket omfang delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter skal anvendes inden for rammerne af TEUF. Det er i denne sammenhæng op til lovgiveren at afgøre, om Kommissionen skal tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter, og til at vurdere, om der er behov for beføjelser til at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af den lovgivningsmæssige retsakt.
4. Finder lovgiveren, at en bestemmelse bør være en integreret del af basisretsakten, kan lovgiveren beslutte at medtage denne bestemmelse i et bilag. Lovgiveren er aldrig forpligtet til at knytte bilag til lovgivningsmæssige retsakter og kan i stedet beslutte at udstede separate retsakter, men de tre institutioner minder om, at en lovgivningsmæssig retsakts struktur bør være styret af de fælles forpligtelser og mål, der er fastsat i aftalen, om at have enkel, klar og konsekvent lovgivning, som er tilgængelig og forståelig for borgere, myndigheder og virksomheder og praktisk at gennemføre og lavet uafhængigt af spørgsmålet om tillæggelse af beføjelser. Dette begrænser på ingen måde lovgiverens beføjelser.
5. De afgørende lovgivningselementer skal fastlægges i basisretsakten. Derfor kan beføjelsen til at vedtage regler, som indebærer politiske valg, der falder inden for EU-lovgiverens ansvarsområde ved f.eks. at kræve, at modsatrettede interesser skal afvejes på grundlag af en række vurderinger, ikke tillægges Kommissionen ⁽³⁾. Kommissionen skal, når den udøver delegerede beføjelser eller gennemførelsesbeføjelser, fuldt ud respektere de væsentlige elementer i bemyndigelsesakten ⁽⁴⁾.
6. En lovgivningsmæssig retsakt kan kun tildele Kommissionen beføjelser til at vedtage delegerede retsakter.
7. Kriterierne bør ikke betragtes som udtømmende.

II. KRITERIER

A. RETSAKTER MED ALMENGYLDIG ELLER INDIVIDUEL KARAKTER

1. Delegerede retsakter kan kun have almengyldig karakter. Foranstaltninger af individuel karakter kan ikke vedtages ved hjælp af delegerede retsakter.
2. Gennemførelsesretsakter kan have individuel eller almengyldig karakter.
3. En retsakt anses for at have almengyldig karakter, hvis den finder anvendelse på objektive fastlagte situationer og indebærer retsvirkninger for generelt og abstrakt afgrænsede kategorier af personer ⁽⁵⁾.

B. ÆNDRINGER AF RETSAKTER, HERUNDER BILAGENE HERTIL

1. Hvis lovgiver tillægger Kommissionen beføjelse til at ændre en retsakt, kan denne beføjelse kun udøves ved delegerede retsakter ⁽⁶⁾, herunder når beføjelsen til at ændre vedrører bilagene, idet de er en integreret del af lovgivningsmæssige retsakter.
2. Tillæggelsen af beføjelse til at »ændre« en lovgivningsmæssig retsakt har til formål at bemyndige Kommissionen til at ændre eller ophæve ikkevæsentlige elementer fastsat af lovgiveren i den pågældende retsakt ⁽⁷⁾. Ændringerne kan omfatte indsættelser og tilføjelser i forbindelse med visse ikkevæsentlige elementer af den lovgivningsmæssige retsakt eller sletning eller erstatning af ikkevæsentlige elementer.

⁽³⁾ Domstolens dom af 5. september 2012, Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union, C-355/10, ECLI:EU:C:2012:516, præmis 64, 65 og 76; Domstolens dom af 26. juli 2017, Den Tjekkiske Republik mod Europa-Kommissionen, C-696/15 P, ECLI:EU:C:2017:595, præmis 78; Domstolens dom af 11. maj 2017, Dyson mod Europa-Kommissionen, C-44/16 P, ECLI:EU:C:2017:357, præmis 61 og 62.

⁽⁴⁾ Domstolens dom af 11. maj 2017, Dyson mod Europa-Kommissionen, C-44/16 P, ECLI:EU:C:2017:357, præmis 65.

⁽⁵⁾ Rettens dom af 14. juni 2012, Stichting Natuur en Milieu og Pesticide Action Network Europe mod Europa-Kommissionen, T-338/08, ECLI:EU:T:2012:300, præmis 30; Rettens dom af 7. marts 2013, Bilbaína de Alquitranes m.fl. mod ECHA, T-93/10, ECLI:EU:T:2013:106, præmis 32 og 56.

⁽⁶⁾ Domstolens dom af 15. oktober 2014, Europa-Parlamentet mod Europa-Kommissionen, C-65/13, ECLI:EU:C:2014:2289, præmis 45; Domstolens dom af 16. juli 2015, Europa-Kommissionen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union, C-88/14, ECLI:EU:C:2015:499, præmis 31.

⁽⁷⁾ Domstolens dom af 17. marts 2016, Europa-Parlamentet mod Europa-Kommissionen, C-286/14, ECLI:EU:C:2016:183, præmis 42.

C. YDERLIGERE REGLER, DER SUPPLERER BASISRETSAKTEN

Foranstaltninger, der består af vedtagelse af yderligere regler, som bygger på eller udvikler indholdet og samtidig falder inden for de lovgivningsmæssige rammer fastsat i basisretsakten, bør fastlægges i delegerede retsakter. Dette vil være tilfældet for foranstaltninger, som påvirker substansen af reglerne i basisretsakten og giver Kommissionen mulighed for at »konkretisere« basisretsakten, forudsat, at de væsentlige elementer ikke berøres.

D. YDERLIGERE REGLER TIL GENNEMFØRELSE AF BASISRETSAKTEN

Derimod bør yderligere regler, der gennemfører eller giver virkning til de allerede etablerede regler i basisretsakten ved at præcisere indholdet af denne retsakt, uden at det går ud over indholdet af den lovgivningsmæssige ramme, fastlægges i gennemførelsesretsakter. Dette vil være tilfældet, når lovgiver har fastlagt en tilstrækkeligt præcis retlig ramme, f.eks. i tilfælde, hvor de vigtigste betingelser og kriterier er fastsat af lovgiveren.

E. RETSAKTER TIL FASTLÆGGELSE AF EN PROCEDURE, EN METODE ELLER EN METODOLOGI

1. Foranstaltninger til fastlæggelse af en procedure (dvs. en metode til at gennemføre eller opnå noget med henblik på at opnå et bestemt resultat, som er fastlagt i basisretsakten) kan fastlægges i enten en delegeret retsakt eller en gennemførelsesretsakt (eller kan endda være et væsentligt element i basisretsakten) afhængigt af deres karakter, formål, indhold og kontekst.

Eksempelvis bør foranstaltninger til fastlæggelse af elementer i en procedure, som bygger på eller udvikler indholdet af en basisretsakt og samtidig falder inden for de lovgivningsmæssige rammer fastsat i basisretsakten, fastlægges i delegerede retsakter.

I modsætning hertil bør foranstaltninger til sikring af ensartet gennemførelse af en regel, som er fastsat i basisretsakten gennem fastlæggelse af en procedure, fastlægges i gennemførelsesretsakter.

2. På samme måde kan tillæggelse af en beføjelse til at fastlægge en metode (dvs. en måde at gøre noget særligt på en regelmæssig og systematisk måde) eller metodologi (dvs. regler til fastlæggelse af en metode) indeholde delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter afhængigt af beføjelsens karakter, formål, indhold og kontekst.

F. RETSAKTER VEDRØRENDE EN OPLYSNINGSPLIGT

Foranstaltninger vedrørende en oplysningspligt kan fastlægges i enten en delegeret retsakt eller i en gennemførelsesretsakt (eller kan endda være et væsentligt element i basisretsakten) afhængigt af deres karakter, formål, indhold og kontekst.

Eksempelvis bør foranstaltninger til fastlæggelse af yderligere regler, der bygger på indholdet af en oplysningspligt, fastlægges i delegerede retsakter. Dette vil generelt være tilfældet med yderligere ikkevæsentlige elementer, som substantielt påvirker en oplysningspligt.

I modsætning hertil bør foranstaltninger, som har til formål at sikre, at en oplysningspligt opfyldes på en ensartet måde, bl.a. med hensyn til format og tekniske midler, fastlægges i gennemførelsesretsakter. I tilfælde, hvor basisretsakten på en tilstrækkelig præcis måde fastsætter indholdet af oplysningspligten, bør foranstaltninger, der mere detaljeret specificerer de oplysninger, der skal gives for at sikre sammenlignelighed af data eller effektiv håndhævelse af forpligtelserne, fastsættes i gennemførelsesretsakter.

G. RETSAKTER VEDRØRENDE GODKENDELSER

Foranstaltninger vedrørende godkendelser af eksempelvis produkter eller stoffer kan fastlægges i enten en delegeret retsakt eller en gennemførelsesretsakt (eller kan endda være et væsentligt element i basisretsakten) afhængigt af deres karakter, formål, indhold og kontekst.

Godkendelser af individuel karakter kan kun vedtages ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Godkendelser af almen gyldig karakter, hvor Kommissionens afgørelse er baseret på kriterier, der er fastlagt i basisretsakten på en tilstrækkelig præcis måde, bør vedtages ved gennemførelsesretsakter.

Godkendelser af almen gyldig karakter, som supplerer basisretsakten ved, at de ikke er begrænset til anvendelsen af de kriterier, der er fastlagt i basisretsakten, men samtidig bygger på indholdet af basisretsakten (inden for begrænsningerne af den tillagte beføjelse), bør vedtages ved delegerede retsakter.

III. OVERVÅGNING AF ANVENDELSEN OG EVALUERING AF DISSE KRITERIER

1. De tre institutioner vil i fællesskab og regelmæssigt overvåge anvendelsen af disse kriterier.

- 2. De tre institutioner vil i tilfælde, hvor det er relevant, fordi deres organer har særlig kompetence på dette område, evaluere kriterierne i overensstemmelse med deres respektive interne ordninger, hvis det er nødvendigt og hensigtsmæssigt på baggrund af udviklinger i Den Europæiske Unions Domstols retspraksis.
-